

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐβρεῦμεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἐνιακόσα καὶ δεκαεπτὰ,
κλέη Ρωμηροσύνης ἀληθῶς σεπτὰ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ σὺ τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ὁκτώβριος, ὀγδόη καὶ εἰκοστή,
εὐμάρεια τοῦ κόσμου θαυμαστή.

Χίλια καὶ τετρακόσα σὺν ὀκτώ,
μὲ κάνουνε πόλλα ν' ἀγανακτῶ.

Περικλέτος, Φασουλῆς, γὰρ τοὺς τέως Βασιλεῖς

Φ.—Εἶδες λοιπόν, βρὲ Περικλῆ, μὲς στ' ἄλλα ξαφνικὰ
καὶ τὰ τηλεγραφήματα τὰ κρυπτογραφικὰ;

Π.—Τὰ δα...

Φ.—Λοιπὸν τί λὲς καὶ σὺ;

Π.—Τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ...

Τὰ διάβασα καὶ ἐφώνησα πολλαῖς φοραῖς πῶ! πῶ!

Φ.—Ξέρεις τὸν Φαλκενχάουζεν;

Π.—Ὅχι, βρὲ κοκκαλιάρη.

Φ.—Τὸν Χίνδεμπουργ;

Π.—Μήτε καὶ αὐτὸν τῶν Γερμανῶν
τὸν Ἀρη.

Φ.—Λοιπὸν ὁ Φαλκενχάουζεν καὶ ὁ Χίνδεμπουργ ἐπίσης
εἶχαν μὲ τοὺς Σωτῆρας μας μεγάλας διαχύσεις,
οἱ δὲ Σωτῆρες ἔκαναν ἐμπρὸς σ' αὐτοὺς μετάνοια,
ᾠλοῦσαν τὰ σπιρουνῖα των,
καὶ μέσα στὰ ρουθουνῖα των
ἐκαίγανε λιβάνια.

Πολλαῖς φοραῖς σοῦ μίλησα
πῶς ἦταν ἡ Βασίλισσα
μὲ τὴν Γερμανὶς τελεία.

Καὶ χάριν τῆς Ἀνάσσης
ἴδαμε τόσας δράσεις
καὶ τόσα μεγαλεῖα.

Λένε πῶς ἦταν σωστό τῆς Γερμανίας θέμμα,
κι ἔβραζε πάντα μέσα της τῶν Χοεντζόλλερν αἷμα,
κι ἦτο μονάχη σκέψις της, μόνη φροντίς καὶ κόπος της
ὁ Κάιζερ κι ὁ τόπος της.

Κι ἐγὼ γι' αὐτὸ τὴν ἐπαινώ... χίλιαις φοαῖς πολλὰ
ποὺ φρόντιζε Γερμανικὸ νὰ γίνῃ τὸ Παλάτι, [τη,
καὶ τέλος τὰ κατὰφερε μὲ τὴν πολλὴν φροντίδα της,
καὶ Γερμανὶς Βασίλισσα τῆς Ρωμηοσύνης ἦτον,
κι ὅσην ἀγάπην ἔτρεφε σ' τὴν φυσικὴν πατρὶδα της
μακάρι κι οἱ Σωτῆρες μας ν' ἄχανε σ' τὴ δική των.

Ὅμως λένε καὶ σ' ἐκείναις
τῆς Ρωμῆαις τῆς Ἑμιγκρίναις
πῶς ἐγύριζε τὴ ράχη
καὶ τῆς εἶχε σ' τὸ στομάχι.

Καὶ καμπόσαις ἰδικαῖς μας ἐκ τῆς Αὐλικῆς ἀγέλης,
ποὺ μ' ἔμπορουν ν' ἀλλάξουν φύλο καὶ νὰ γίνοντο, τι θέ-
[λεις,
Γερμανίδες ἢ Φραντζίσαις, μ' ἄλλα λόγια μεσκουλάν-
[τεις,
καὶ δὲν θέλουν νὰ ναι μόνον Ἑλληνίδες προστυχάντεις.

Καὶ καμπόσαις ἰδικαῖς μας, ποὺ πεθαίνουν γιὰ Παλάτι
καὶ πολλὴ τῆς ἐκτιμῶ,
εἶχαν μέσα τους καὶ μὲ
πῶς ἢ Γερμανὶς μὲ τρόπο τοὺς ἐγύριζε τὴν πλάτη.

Ἐκανε πολὺ καλὰ,
κι ἡ δικαίς μας Ἑμιγκρίναις
ὅδός του κάθε μέρα γκρίναις
καὶ παραπόνα πολλὰ.

Καὶ δὲν ἔπαυε μιὰ κι ἄλλη
Ἑμιγκρίνα μας μεγάλη
διαρκῶς ν' ἀγανακτῇ.

Καὶ νὰ λέῃ φανερὰ
τέτοια συμπεριφορὰ
πῶς δὲν ἦτον ἀνεκτὴ.

Καὶ γιὰ νὰ βρουν δουλειὰ
ἀρχίζαν κουτσομπολιά,
κι ἔλεγαν ἢ Χοεντζόλλερν ὅτι θέλει τὰ δικά της
κι ὅτι τᾶχει χαλασμένα καὶ μὲ τὰ πεθερικά της.

Τέτοια ποὺ λὲς ἐγίνοντο σ' τὴν ἀριστοκρασί,
ποὺ τᾶξερες καὶ σύ,
ὅμως κι ἐγὼ σ' τὴν θέσι της ἀν' ἡμουν, παπαρδέλα,
βεβαίως δὴ τῆς ἐδίωχνα μὲ μίαν μαναβέλα.

Οὐ μὴν ἀκόμη, Περικλῆ, σὲ τούτῃ τὴν ἀντάρα
εὐχονται μὲ λατῶρα
νὰ ξαναλθοῦνε γρήγορα τὰ πρόφη καθεστῶτα,
κι ἢ Χοεντζόλλερν ἐν πομπῇ
σ' τ' Ἀνάκτορα νὰ ξαναμπῇ,
κι ἄς βλέπουν μόνο τὰ σεπτὰ τῆς Βασιλίσσης νῶτα.

Καὶ τὴν ἀκόμη, Περικλῆ, τῶν Παλατιῶν ἡ κρέμα
μὲ τόσην ἀφοσίωσιν ἐμπρὸς σ' τὴν τέως σκύφτει,
καὶ στρέφεται πρὸς τὴν Αὐλὴν δακρύβρεκτον τὸ βλέμ-
[μα
κάθε τσανακογλύφτρας μας, κάθε τσανακογλύφτη.

Κι ὁ Περικλῆς ἐπίσης περὶ τῆς Βασιλίσσης

Π. — Κι ἐγὼ ποὺ λὲς διαβάξω
τὰ κρυπτογραφικὰ
τὰ καταπληκτικὰ.

Καὶ σίχους κατεβάξω
γιὰ τὰς παντοίας δράσεις
ἐκείνης τῆς Ἀνάσσης.

Σὰν Γερμανὶς σωστή,
σὰν Γερμανὶς πιστὴ
φοροῦσε τὴν Κορῶνα μας.

Κι ἐθαύμαζε κι ἐκείνη
μὲ τόση καλοσύνη
τὸν γέρο Παρθενῶνα μας.

Κύτταζε τὸ Παλάτι της
καὶ τὸ νοικοκυριό,
ἀλλ' ἔρριχνε τὸ μάτι της
καὶ μέσ' σ' τὸ μαγειριό.

Ἐφρόντιζε γιὰ πάστραις
καὶ γιὰ τοὺς Αὐλικούς,
ἐπότιζε τῆς γλάστραις
καὶ τοὺς βασιλικούς.

Τὰ πάντα καθαρὰ,
σ' ὅλα πρωτομαστίορσα...
τέτοια νοικοκυρὰ
ὡς τώρα δὲν ἐγνώρισα.

Ἐθαύμαζε σαπφείρους
ψηλὰ σ' τοὺς οὐρανοὺς,
ἀλλὰ καὶ τοὺς μαγείρους
τοὺς ἤθελε σπανούς.

Μὲ μίαν λέξι μόνη
τοὺς ἔκοψε τὸν βῆχα,
καὶ σ' ἕνα μαρμιτόνι
δὲν εἶχε μείνει τρίχα.

Τύπος Ἀνάσσης ἦτο,
καὶ γιὰ δένδροφυλάειαι
ἐφρόντιζε καὶ δάρι.

Ἐν τούτοις ἡσυχολεῖτο
καὶ σὲ διπλωματίαις
γιὰ νὰ διασκεδάσῃ.

Ἀναμνήσεις Βασιλίσσης.

Φ. — Θυμοῦμαι, πατριώτα,
τὸν ἐρχομὸ τῆς τότε,
ποὺ γιὰ δική μας χάρι θαρρῶ πῶς εἶχε γίνῃ
ὀρθόδοξος κι ἐκείνη.

Κι ἔπαλλε κάθε στήθος
κι ἔτρεξε κόσμου πλήθος
ζήτω τῆς ν' ἀλαλάξῃ.

Δὲν πίστευε κανεὶς
πῶς τούτ' ἢ Γερμανὶς
τὴν πίστι μας θ' ἀλλάξῃ.

Μεγάλῃ μας χαρά...
μάννα, νοικοκυρὰ,
καὶ διπλωμάτις πρώτης.

Ποὺ γίνεται θυσιὰ
μόνο γιὰ τὴν Πρωσσία
καὶ γιὰ τὸν ἀδελφὸ της.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα
τῶν Χοεντζόλλερν βλάστημα
λένε πῶς εἶχε μείνει.

Χωρὶς νὰ δώσῃ δαράρα
γι' αὐτὴν τὴν κασιδιάρρα,
τὴν παληρορωμηοσύνη.

Τῆς Βασιλίσσης τραγουδῶ
μακροὺς ἀγῶνας τόσους...
εἶχε τὸν θρόνον τῆς ἐδῶ,
μὰ τὴν ψυχὴ σ' τοὺς Πρώσσους.

Ὑνεῖτε τὴν, παιδιὰ, καὶ σεῖς
καὶ νῦν καὶ σ' τὸν αἰῶνα...
ἦτο Βασίλισσα Πρωσσίας
μ' Ἑλληνικὴ Κορῶνα.

Θαυμάζω καὶ τὸν τρόπο τῆς
καὶ τὸν δικό μας τρόπο,

δούλευε γιὰ τὸν τόπο τῆς
μέσ' σ' τὸν δικό μας τόπο.

Μὲ σκέψι, μ' ἐξυπνάδα,
μὲ τόσα, μετ' ἐλπίδα,
τρεχάματ' ἄνω κάτω.

Ἦθελε τὴν Ἑλλάδα
μὲ τρόπο νὰ τὴν κἀνῃ
Γερμανικὸ Δουκάτο.

Ἐβῆκε καὶ βοηθοὺς
καμπόσους ἀγαθοὺς
Σωτῆρας τῶν Ἑλλήνων.

Κι ἐγὼ μὲ τοὺς κηφήνας
ἔβλεπα τὰς Ἀθήνας
ὡς εἶδος Βερολίνου.

Κι ἔβλεπα ξεκουτιάρηδες
νὰ κάνουνε τοὺς Ἀρηδες,
κι ἐγίνηκαν Οὐλάνοι
κι ἔβαλαν Πρώσσων κρᾶνη.

Μὲ μιὰ ματιὰ τῆς μόνο
ἔσκυβαν' μπρὸς σ' τὸ Θρόνο
λογῆς λογῆς κοπέλα
καὶ δοῦλοι τῆς ποικίλοι,
καὶ τὴν Ἀντάντ ἡπεῖλει
μεγάλῃ συφορέλῃ.

Ἐβλεπεν ἡ κτίσις πᾶσα τῶν Συμμάχων ἐνεὰ
ἐναντίον τῆς ν' ἀφρίξῃ
καὶ τὰ δόντια τῆς νὰ τρίξῃ
τῶν Σωτῆρων τῶν γενναίων ἢ γενναία γενεά.

Πληνὸ Χίνδεμπουργὸ Πρώσσοις ἐγίν' ἔξαφνα φιλέλλην
κι ἔστρεψε κι' αὐτὸς τὰ νῶτα σ' τὸν Σωτῆρα τὴν ἀγέλην
κι ἄντα μείβων ἐκδουλεύσεις φίλων πολεμοχαρῶν
ἐγγυήθῃ σ' τὸ παρόν,
ἐγγυήθῃ καὶ σ' τὸ μέλλον
πλοῦτον Πρωσσικῶν φασκέλων.

Ὅθεν ἢ Πατρίς ἢ δόλια μὲ βάρυν σταυρὸν ἐπ' ὤμων
πρὸς τὸν Χίνδεμπουργὸν τὸν φίλον μένει διαρκῶς εὐ-
[γνώμων,
καὶ τοῦ κάνει ρεβερέντσιαις καὶ τοῦ λέει μίλλ μερσί,
ποῦ βάλει νερὸ λιγάκι σ' τὸν Σωτῆρα τὸ κρασί.

Τέτοια, βρὲ Περικλέτο μου, κι ἄλλα τρομακτικὰ
μᾶς λένε τὰ περίφημα τὰ κρυπτογραφικὰ.
Μεγάλα κατειργάζετο πολιτικὴ κρυφία,
κι ἐνῶ περίμενες καὶ σύ, ψυχὴ ψυχρὴ καὶ ψόφια,

σ' ἐκείνη τὴν Ἀγία Σοφία νὰ πᾶς μὲ τὴν Σοφία,
ὀλίγου δεῖν καὶ θάβλεπες μὲς σ' τὰς κλεινὰς τὴν Σοφία

Καὶ τότε θάβλεπες ἐδῶ Βουλγάρων συντροφιά
τριγύρω σ' τὴ Βασίλισσα, τριγύρω σ' τὴ Σοφία,
καὶ τότε θάλεγες σ' αὐτὴν μεθ' ὅλων τῶν Συμβούλων:
νῦν ἀπολύεις, Δέσποινα, τὸν ταπεινὸν σου δοῦλον.

**Παγὶς εἶχε γίνεи
κ' ἡ ράβδος ἐκείνη.**

Π.— Τί μελίσρυντος αὐδῇ
ῥάγεψε τὸν Κωνσταντῖνο ;...
πῶς πληρώσαμε κ' ἐκεῖνο
τὸ Στραταρχικὸ ραβδί.

Τί μᾶς ἦτανε γραφτὸ
νὰ τραβήξωμε μ' αὐτό.
Τῶχε στήριγμά του μόνον
κ' ἀποκοῦμπι γιὰ τὸν Θρόνον.

Ἄχ! ἐκεῖνο τὸ ραβδί
συνετάραξε τὰς, φρένας,
καὶ δὲν ἦτανε κανένας
ποῦ νὰ μὴν τὸ τραγουδῇ.

Ποία ράβδος, μὴ φοβέρα,
καὶ σημεῖον τῶν καιρῶν,
κ' ἔλεγες συχνὰ καὶ σὺ
πῶς θὰ γίνῃ καμμιὰ μέρα
νέα ράβδος Ἀαρών,
νέα ράβδος Μωϋσῆ.

Τί χαρά σου, θεοτοῦμπε,
ὅταν μέσα σ' τοὺς κλαυθμῶνας
ἐκυττοῦσες τ' ἀποκοῦμπι
τῆς ἑλληνικῆς Κορώνας.

Ὅμως ἔπερσαν καιροί,
κ' ἐγινε σ' τὸν Βασιλῆα
ὄχεντρα φαρμακερή,
κόμπρα καὶ δεντρογαλιό.

Ἦταν τεχνικὴ παγίς.
ἕως ποῦ σ' ἂν καταιγίς
ἔσπασε μαζί μὲ τᾶλλα
σ' τὴν δική μας τὴν κανκάλα.

Τότε γέρων κεκρυφῶς
εἶδα νὰ σβεσθῇ τὸ φῶς
σελαγίζοντος ναοῦ.

Κι' ἔτρεχαν Ρωμηοὶ τῶν μύθων
γιὰ ν' ἀντλοῦν ἀπὸ τὸν πῖθον
τῶν κορῶν τοῦ Ὀλιναοῦ.

**Ραβδί δραβολεμμένο
κ' ἀλήθεα μαγεμμένο.**

Φ.— Ἐκεῖνο τοῦ γεννοῦσε διαβολικὸ μπουρὶ
κ' ἔτρεμανε κουφάρια Πρωθυπουργῶν σακάτικα,
ἀλλ' ὅμως ὁποῖος θέλει Κορῶνα νὰ φορῇ
δὲν πρέπει νὰ πεισμώνῃ καὶ νᾶχῃ φεγγαριάτικα.

Γνωρίζετε, παιδιὰ,
καὶ Στραταρχῶν ραβδί.
πῶς δύσκολα δὲν σπᾶνε.

Κι' ὅσοι σ' ἐκεῖνα μόνον
στηρίζουν τὴν Κορῶνα
φεύγουν καὶ πᾶνε πᾶνε.

Τότε φεύγουνε Ρηγάδες καὶ ραβδοῦχοι δυνατοί,
ποῦ τοὺς τραγουδοῦσαν Μούσαις,
τότε φεύγουν Ἀετοί,
τότε φεύγουν Ἀετούσαις,
ποῦχαν τὸ φτερό μὴ πῆχυ
καὶ μὴ πιθαμὴ τὸ νύχι.

Μὰ θαρρῶ πῶς τώρα πλέον
Μοναρχῶν καὶ Βασιλέων
θὰ μαζέψουν τὰ λουριά.

Καὶ ζυγοὺς θ' ἀποτινάξουν
οἱ λαοί, καὶ θὰ φωνάξουν :
χαῖρε, χαῖρε Λευθεριά.

Θὰ λείψῃ κάθε μάχη
σ' τοῦ κόσμου τὸν κλαυθμῶνα,
καὶ θάλθουν νέοι χρόνοι.

Ὅπου κανεῖς δὲν θάχῃ
πατέρα μὲ Κορῶνα
καὶ μπάρμπα σ' τὴν Κορώνη.

Π.— Ἀλλ' ὅμως ἕως τότε κ' ἐγώ, βρὲ φαμφαρόνο,
θὰ πέρνω τὸ ραβδί μου καὶ θὰ σὲ μπαγλαρόνω.

**Ἡ Τραπεζα τῶν Ἀθηνῶν
γνωστόποιεῖ πρὸς τὸ κοινόν.**

Τὸ τμῆμα τῆς Τραπεζῆς, αὐτὸ τῆς Ναυτιλίας,
παντοίων ἀτμοπλοίων ναυλώσεις κ' ἀσφαλείας
τὰ μάλα συμφερούσας δεόντως ἐκτελεῖ,
οὐχ ἦτιον κ' ἀγοράζει τοιαῦτα καὶ πωλεῖ.
Καὶ κάθε πλοιοκτῆτης ὅς σπεύσῃ πρὸς ἐκεῖ,
ποῦ Τραπεζίτης πρώτης ὁ Λιάσκος διοικεῖ.